

Refah Devletinin Geleceği: Amerika Birleşik Devletleri ve Almanya Örneğinde Politika, Pratik ve Perspektifler¹

Ertuğrul Çal

ertgrlcal@gmail.com Bilecik Şeyh Edebali University
orcid.org/0009-0001-9585-5700

Çağdaş Zarplı

cagdas.zarpli@bilecik.edu.tr Bilecik Şeyh Edebali University
orcid.org/- 0000-0001-8416-7016

e-ISSN 2687-4563

<https://dergipark.org.tr/pub/aujfe>

Research Article

Received: 24.10.2024

Revised: 30.10.2024

Accepted: 30.10.2024

To cite this document:

Çal, E. & Zarplı, Ç. (2024) Refah Devletinin Geleceği: Amerika Birleşik Devletleri ve Almanya Örneğinde Politika, Pratik ve Perspektifler, *Anadolu University Journal of Faculty of Economics*, 6 (2), 36-45

The Future of the Welfare State: Policies, Practices, and Perspectives in the Cases of USA and Germany

Abstract

This study focuses on the future of the welfare state by examining policies, practices, and perspectives in countries such as Germany and the United States. The welfare state is defined as a system in which the government implements various social policies and programs aimed at enhancing social welfare, ensuring economic security, and improving the quality of life for its citizens. The study first delves into the origins and fundamental principles of the welfare state, then analyzes its evolution in the United States and Germany. It proceeds by comparing the welfare state policies of both countries, discussing how these policies function and the reasons for their differences. Finally, the study evaluates the future of the welfare state in light of demographic, economic, and technological changes, addressing perspectives on sustainability and transformation. The aim of this study is to contribute to the discussions on the future of the welfare state and to provide a deep understanding of policies and practices in different countries.

Keywords: Welfare State, Social Policy, United States of America (USA), Germany, Sustainability.

Öz

Bu çalışma, refah devletinin geleceği üzerine odaklanarak Almanya ile Amerika Birleşik Devletleri gibi ülkelerdeki politika, pratik ve perspektifler üzerine bir inceleme sunmaktadır. Refah devleti, devletin sosyal refahı artırmak, ekonomik güvenliği sağlamak ve vatandaşların yaşam kalitesini yükseltmek amacıyla çeşitli sosyal politikalar ve programlar uyguladığı bir sistem olarak tanımlanmaktadır. Çalışma, öncelikle refah devletinin kökenleri ve temel ilkeleri üzerinde durmakta, ardından Amerika Birleşik Devletleri ve Almanya'da refah devletinin evrimini analiz etmektedir. Daha sonra, her iki ülkedeki refah devleti politikalarını karşılaştırmalı bir şekilde inceleyerek, bu politikaların nasıl işlediği ve farklılıkların nedenlerini tartışmaktadır. Son olarak, demografik, ekonomik ve teknolojik değişimler ışığında refah devletinin geleceğini değerlendirerek, sürdürülebilirlik ve dönüşüm perspektiflerini ele almaktadır. Bu çalışmanın amacı, refah devletinin geleceği konusundaki tartışmalara katkıda bulunmak ve farklı ülkelerdeki politika ve uygulamaların derinlemesine anlaşılmasını sağlamaktır.

Anahtar Kelimeler: Refah Devleti, Sosyal Politika, Amerika Birleşik Devletleri, Almanya, Sürdürülebilirlik

Etik Standartlara Uyum: Etik kurul izni gerekmemektedir.

¹ "Bu makale, Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Kamu Yönetimi Tezli Yüksek Lisans Programı kapsamında hazırlanan tez çalışmasından türetilmiştir."

Giriş

Devletin görevleri ve sorumlulukları, zaman içinde çeşitli evrelerden geçmiştir. Sanayi devrimi sürecinde, klasik liberal iktisadi düşüncenin egemen olduğu dönemlerde, devletin rolü sermaye birikimini teşvik etmek ve piyasa ekonomisinin işleyişine müdahale etmemek şeklindeydi. Bu dönemde, bireylerin refahının, serbest piyasa mekanizması tarafından sağlanacağı düşünülüyordu (Gümüş, 2018: 33-66).

Sanayi devriminin etkisiyle, özellikle işçi sınıfı üzerinde ağır çalışma koşulları, düşük ücretler ve çocuk işçiliği gibi sorunlar arttı. Bu durum, devleti ekonomik ve sosyal sorunlara müdahale etmeye yönlendirdi ve 19. yüzyıldan itibaren devletin etkinliği ve rolü genişledi. 1929 yılında meydana gelen ekonomik buhran ve II. Dünya Savaşı'nın ardından yaygınlaşan Keynesyen iktisat politikaları, Avrupa'da refah devletinin yükselişine katkıda bulundu (Şanlıoğlu, 2011: 12).

Fakat, 1970'li yıllardan itibaren ortaya çıkmış olan petrol krizler ve stagflasyon gibi ekonomik sıkıntılar, Keynesyen politikaların etkinliğini sorgulamaya başladı. Bu dönemde, refah devletinin sağladığı sosyal haklar, devletler için finansal bir yük oluşturmaya başladı. Küreselleşme, yeni sağ hareketler, demografik değişimler ve iş dünyasındaki dönüşümler gibi faktörler, refah devletinin yeni bir döneme adapte olmasını gerektirdi (Koçak vd., 2017: 48-75).

Refah devleti kavramı, modern toplumların sosyal, ekonomik ve politik yapılarını şekillendiren önemli bir unsurdur. Temel olarak, refah devleti, devletin sosyal refahı artırmak, ekonomik güvenliği sağlamak ve vatandaşların yaşam kalitesini yükseltmek amacıyla çeşitli sosyal politikalar ve programlar uyguladığı bir sistemdir. Bu çalışmada, refah devletinin geleceği üzerine odaklanarak Almanya ile Amerika Birleşik Devletleri gibi ülkelerdeki politika, pratik ve perspektifler üzerine bir inceleme sunulacaktır (Özkar, 2022: 24-37).

Refah devleti, tarih boyunca farklı ülkelerde farklı şekillerde evrilmiş ve değişiklik göstermiştir. Amerika Birleşik Devletleri ve Almanya, refah devleti kavramını farklı modellerde benimseyen ve uygulayan iki önemli örnektir. Amerika Birleşik Devletlerinde daha çok piyasa odaklı ve özel sektör ağırlıklı bir refah sistemi bulunurken, Almanya gibi Avrupa ülkelerinde daha geniş kapsamlı ve devlet yönetiminde ağırlıklı bir refah sistemi mevcuttur. Bu iki farklı yaklaşımın getirdiği sonuçlar, refah devletinin politikası ve pratiklerinin incelenmesi açısından önemli bir karşılaştırma sunmaktadır.

Çalışma, öncelikle refah devletinin kökenleri ve temel ilkeleri üzerinde duracak, ardından Amerika Birleşik Devletleri ve Almanya'da refah devletinin evrimini analiz edecektir. Daha sonra, her iki ülkedeki refah devleti politikalarını karşılaştırmalı bir şekilde inceleyerek, bu politikaların nasıl işlediği ve farklılıkların nedenlerini tartışacaktır. Son olarak, demografik, ekonomik ve teknolojik değişimler ışığında refah devletinin geleceğini değerlendirerek, sürdürülebilirlik ve dönüşüm perspektiflerini ele alacaktır.

Bu çalışma, refah devletinin geleceği konusunda tartışmalara katkıda bulunmayı ve farklı ülkelerdeki politika ve uygulamaların derinlemesine anlaşılmasını sağlamayı amaçlamaktadır. Sonuç olarak, refah devletinin nasıl şekilleneceği ve

sürdürülebilirliğinin nasıl sağlanacağı konusundaki görüşleri ileriye taşımak için bir platform sağlaması beklenmektedir.

Refah Devleti Kavramı

Piyasa sisteminin ortaya çıkmasıyla birlikte, toplumları doğrudan etkileyen risklerin artması ve bireylerin korunması ihtiyacı, devleti sosyal hakları korumak için göreve çağırdı (Erdal, 2012:5). Bu bağlamda, Klasik Liberalizme alternatif biçiminde meydana gelen Refah Devleti kavramı, gelişmiş ülkelerde geniş bir kabul gördü ve 1930'larda, klasik liberalizmin yaşadığı krizin ardından bir model önerisi olarak ortaya çıktı (Luhmann, 2002:5). Farklı yazarlar zaman zaman refah devletini sosyal devlet, sosyalist devlet, sosyal refah devleti veya refah devleti biçiminde adlandırsa da net ve tam tanım yapmak söz konusu olmamaktadır (Gümüş, 2010:122).

Liberal ekonominin "Bırakınız yapsınlar" (Laissez faire) ilkesi, piyasa işleyişi içinde ücret ve çalışma koşulları gibi konularda yetersiz kaldığında, kapitalist sistemi sorgulanmaya açık hale getirdi. Bu sorunlar ve toplumsal sıkıntılar, devlet müdahalesini zorunlu hale getirdi. Refah devleti kavramı, ilk defa 19. yüzyıl sonlarına doğru Almanya'da sosyal güvenlik önlemleriyle ortaya çıktı ve kişilerin en temel ihtiyaçlarını, yatak, sağlık, eğitim ve istihdam gibi yaşamlarını kamu kaynaklarıyla sağlamayı amaçladı (Koray ve Topçuoğlu, 2005:20; Eser vd., 2011:203).

Refah devleti uygulamaları, genellikle sosyal koruma ilkesine dayanır ve daha evvel var olan sosyal güvenlik anlayışını geliştirir (Spicker, 2000:145). Rosanvallon kapsamında refah devleti, klasik koruyucu devletin gelişmiş ve genişletilmiş bir biçimidir ve yaşam standardını güvence altına almayı da içerir (Rosanvallon, 2004:42). Böylece, toplumsal dayanışma ve kazanılan yaşam standardının korunması için devlet tarafından sağlanan bir sistem oluşmuştur (Aksoy, 2016: 57). Refah sistemi, yeniden dağıtıcı, girişimci, müdahaleci ve düzenleyici bir rol üstlenir ve bireylerin yaşamının her aşamasında, çocukluktan yaşlılığa kadar tüm alanları kapsayarak ekonomik ve sosyal fırsatlara eşit erişim sağlamayı, vatandaşlara asgari bir yaşam standardı sunmayı ve adil gelir dağılımını hedefler (Eser vd., 2011:203). Bu bağlamda, refah devleti, aktif bir müdahaleci olarak tanımlanabilir. İlk olarak, devletin amacı, çalışma koşullarını düzenleyerek çalışanların çıkarlarını korumak ve refah harcamaları aracılığıyla sakatlara işsizlere, gelir kaybı yaşayanlara ve iş imkanlarından yoksun kalanlarasigorta hizmeti sunmaktır. Daha ileri düzeyde, refah devletinin amacı, kişinin manevi ya da maddi gelişimini devletin ya da toplumun sahip olduğu amaçlardan üstün tutarak, sahip olduğu yetkileri bu amaçla kullanmaktır (Aktan ve Özkivrak, 2009:27-28).

Refah devleti, sosyal yardım, sosyal güvenlik ve sosyal hizmetler aracılığı ve sosyal politikalar yolu ile bireylere sağlanan hakları devlet eliyle ve hak olarak verir (Özdemir, 2007:21). Esping Andersen'a göre, refah devleti, vatandaşların beklentilerini şekillendiren ve yönlendiren, harcamaların şeklini belirleyen, sorunları ortaya çıkaran ve çözen ve güncel sosyal politika kararlarını belirleyen anlayış ve kurallardır (Andersen, 2006:160-161). Refah devleti, bireylerin ve refahtan faydalananların ekonomik ve sosyal açıdan zayıf konumda olanlar lehine dengelemeye çalışır. Bu amaçla, devlet kamu kurumları kurar ve işletirken özel kurumları da denetler ve gözetir (Serter, 1994: 33). Bu nedenle, refah devleti; aileler ve bireylere asgari gelir güvencesi sunmak, bir takım sosyal riskleri üstlenmelerine yardımcı olmak ve refah hizmetleri aracılığı ile iyi hayat şartları sunmak maksadı için rol alır (Özdemir, 2007: 16-19).

Almanya'da Refah Devleti Anlayışı

Refah devleti ile hak kavramı arasında doğrusal bir ilişki olduğu söylenebilir, özellikle Almanya'da bu durum somut olarak görülebilir. Bismarck dönemiyle birlikte Almanya'da alınan sosyal güvenlik önlemleri, hak kavramının ortaya çıkmasında mühim bir role sahip olmuştur. Başlangıçta sadece çalışan kesimi kapsayan bu haklar, zaman içinde genişleyerek toplumun tüm kesimlerini içine alan bir yapıya dönüşmüştür. Almanya'da oluşturulan sistemde hak sahibi olabilmek için kişinin finansal katkıda bulunması gerekliliği, hak kavramının gelişiminde önemli bir adım olmuştur (Schmidt, 2005: 21).

Bu çalışmada özellikle yaşlılar açısından kazanılan haklara odaklanılmıştır. Yaşlılar, genellikle ekonomik ve sosyal haklar açısından öncelikli olarak değerlendirilmiştir. Emeklilikle birlikte gelirden azalma ve yaşlanmayla yükselen sağlık problemleri ile bakım ihtiyacı gibi faktörler göz önüne alındığında, yaşlı bireylerin ekonomik ve sosyal desteklenmeye ihtiyacı olduğu açıktır. Bu nedenle, yaşlılar için sağlanan haklar yaşam standartlarının korunması ve artırılması bakımından yüksek öneme sahiptir. Almanya'da yaşlılar için sağlanan haklar, sosyal adalet ile toplumun genel sosyal refahını güçlendirmektedir. Dolayısıyla, Almanya'da sosyal sigorta sistemiyle toplumun tüm kesimlerini kapsayan bir hak ve adalet anlayışının geliştiği görülmektedir.

Almanya Anayasası'nda yaşlılar için özel haklar oluşturulmadığı ve yaşlıların genel olarak toplumun diğer üyeleriyle aynı haklardan eşit şekilde yararlandığı belirtilmektedir (Igl ve Klie, 2007: 18). Yasal açıdan, ihtiyacı olan herkesin ayırım yapılmaksızın mevcut hak ve hizmetlerden aynı şekilde faydalandığı görülmektedir. Bubağlamda, yaşlılar için temel haklar bağlamında öncelikli hakları belirlemek daha anlamlıdır:

Almanya'da herkesin, etnik kökeni, cinsiyeti, inancı, dili ve ırkı ile dini veya politik görüşü veya engelliliği nedeniyle ayrımcılığa tabi tutulamayacağı belirtilmiştir. Bu, Almanya'nın sosyal adalet ilkesine vurgu yaptığı anlamına gelir. "Kimse ayrımcılığa uğratılamaz" ilkesi yaşlılar için de önemlidir, özellikle "engelli olma" durumu göz önünde bulundurulduğunda. Almanya'da yaşlılık veya ileri yaşlılık döneminde kendi gereksinimlerini karşılamakta zorluk çeken ve bakıma muhtaç olan yaşlılar, engelli kategorisinde değerlendirilirler. Demanslı yaşlılar da bu kapsamda değerlendirilir ve yaşlılara sunulan hizmetler bu bakış açısıyla verilir (Keck, 2012: 83). Yaşlıların bakım sigortası hizmetlerinden faydalanmasında bu perspektifin önemli bir rol oynadığı söylenebilir.

Almanya'da "herkesin insan onuruna uygun bir yaşam sürme hakkı" da yaşlılar için büyük öneme sahip bir hak biçiminde kabul görür. Yaşlılar için sunulan hizmetlerde bu hak ön plandadır ve çeşitli yasalarla güvence altına alınmıştır. Örneğin, Heimgesetz olarak adlandırılan Kurum Yasası, yaşlıların kurumda barınma ve bakımıyla ilgili kararlara katılım haklarını sağlar. Bu yasa, yaşlı bireylerin insan onuruna uygun biçimde hizmet ile bakım almasını amaçlar.

"Temel Güvence" hakkı da yaşlı bireyler açısından büyük öneme sahiptir. Bu hak, 65 yaş üstü geliri düşük olan yaşlılara sağlanır ve sağlık ve bakım sigorta katkıları devlet tarafından ödenir. Ayrıca, yaşlılara yönelik kurumsal hizmetlerin önemli bir eksikliği kapattığı söylenebilir. Bakım Sigortası'nın yaşama geçirilmesi, aile üyelerinin yaşlılara sağladığı destekle birlikte düşünüldüğünde bu önemlidir.

Sonuç olarak, Almanya'da yaşlılar için sağlanan ekonomik ve sosyal haklar, sosyal refah devleti modeli içinde anlam kazanır. Bu modelde, sosyal harcamalara yeterli bütçe ayrıldığında yaşlılar için iyi bir alternatif sunmaktadır (Çağlar, 2015).

Amerika Birleşik Devletleri'nde Refah Devleti Anlayışı

Kurumlar ve kuruluşlar, farklı ülkelerdeki sosyal refahın şekillendirilmesinde kritik rol oynarlar; bu aktörler sosyal politikanın temel taşlarıdır (Swearingen, 2023). Her ülkenin sosyal refah yaklaşımına göre, bu kurumlar arasındaki rol ve sorumluluk dağılımı çeşitlilik göstermektedir. Bazı ülkelerde devletin, sosyal refah hizmetlerinin merkezinde yer aldığına şahit olurken, başka ülkelerde ise özel sektörün bu alanda daha belirgin bir rol üstlendiği görülür. Bu tür farklılıklar, aileler, merkezi ve yerel yönetimler, sivil toplum kuruluşları ile özel sektör arasındaki rollerin nasıl bölüştüğü üzerine yapılan tartışmalarla daha iyi anlaşılabilir.

Sosyal refah modelleri üzerine yapılan tartışmalar, vatandaşlık hakları ve sorumluluklarını tarihsel bir perspektif içinde değerlendirir. Vatandaşlık kavramı, haklar üzerine kurulu olup, 18. yüzyılda medeni haklar, 19. yüzyılda siyasi haklar ve 20. yüzyılda sosyal haklar olmak üzere evrilen üç aşamalı bir süreçten geçmiştir. Sosyal vatandaşlıkla ilişkili sosyal haklar, ekonomik refah, fırsat eşitliği ve sosyal güvenlik gibi unsurları içermektedir (Turner, 1990). Bu sosyal vatandaşlık anlayışı, sosyal refah modelleri üzerine yapılan tartışmalara temel teşkil eder.

Sosyal refah modellerinin evrimi, Wilensky ve Lebeaux tarafından 1958'de iki ana kategoriye ayrılarak tanımlanmıştır: kurumsal ve kalıntı refah modelleri. Kurumsal modelde, refah hizmetlerinin sunumu temelde yerel ve merkezi hükümetler tarafından gerçekleştirilirken, kalıntı modelde bu görev, aile ve özel sektör yetersiz kaldığında devlet tarafından üstlenilir. Bu çerçevede, Titmuss'un 1974'teki çalışmasıyla daha da derinleşir. Titmuss, sosyal refahı Kalıntı Refah Modeli, Endüstriyel Başarı Modeli ve Kurumsal Yeniden Dağıtımcı Model olmak üzere üç temel kategoride inceler. Kalıntı modelde, aile ve özel sektör refahın sağlanmasında öncelikli aktörlerdir; Endüstriyel Başarı Modeli'nde sosyal ihtiyaçlar, bireylerin vasıfları ve performanslarına göre karşılanırken; Kurumsal Yeniden Dağıtımcı Modelde, sosyal refahın sağlanması için merkezi ve yerel yönetimler ön plandadır ve bu modelde devlet geliri yeniden dağıtarak sosyal refah ve kısmi sosyal eşitlik sağlar (Swearingen, 2023).

Sosyal refah modelleri üzerine yapılan tartışmalar, Esping-Andersen'in 1990 tarihli "Refah Kapitalizminin Üç Dünyası" eseri ile geniş kitlelere ulaşmıştır. Esping-Andersen bu çalışmasında, Marshall'ın sosyal vatandaşlık kavramı ve Titmuss'un üçlü sınıflandırmasını entegre ederek, sosyal güvenlik sunumunda merkezi ve yerel yönetimlerin rollerini merkeze almıştır (Gümüş, 2020). Ayrıca, sosyal refah rejimlerini, bireylerin yaşamlarını ne kadar serbest ve piyasa dışı koşullar altında sürdürebildikleri ve sosyal hakların ne ölçüde kurumsallaştığına göre üç ayrı kategoriye ayırmıştır (Swearingen, 2023).

Esping-Andersen'in sınıflamalarına göre, Liberal Sosyal Refah Rejimi ilk model olarak tanımlanır ve Titmuss'un Kalıntı Refah Modeli ile benzerlik gösterir. Bu modelde, sosyal refah hizmetlerinin sağlanması esas olarak özel sektöre ve piyasa mekanizmalarına dayanır ve genellikle Anglo-Amerikan liberalizmi olarak literatürde yer alır (Keyder ve Buğra, 2006). İkinci model olarak belirtilen Muhafazakâr-Korporatist Refah Rejimi, sosyal sigorta sistemlerine dayanan bir yapıyı temsil eder ve çoğunlukla

Orta Avrupa ülkelerinde aile yapısının desteklenmesi ve sosyal sorunların güvenlik ağları ile çözümüne odaklanır (Özdemir, 2005). Üçüncü model olan Sosyal Demokrat Refah Rejimi ise, evrenselliğe dayalı geniş kapsamlı sosyal güvenceler sunan merkezi ve yerel yönetimlerle tanımlanır; bu model sosyal dayanışmayı ve sınıflar arası eşitliği hedef alır ve genellikle Kuzey Avrupa ülkelerinde yaygındır, Titmuss'un Kurumsal Yeniden Dağıtımçı Modeli'ne benzer özellikler taşır (Keyder ve Buğra, 2006).

Özetle, Amerikan sosyal refah yapısı Esping-Andersen'in Liberal Sosyal Refah Rejimi kategorisinde yer alır ve bireyselci, özel sektör ve piyasa odaklı bir anlayışa sahiptir. Amerika Birleşik Devletleri'nde, özel sektörün sosyal refah sağlamada oynadığı rol, diğer ülkelere kıyasla daha ağırlıklıdır. ABD sosyal refah sistemi, refah hizmetlerini gelir düzeyine göre sınıflandırarak, sınırlı bir "hak edenler" grubuna hizmet sunma eğilimindedir, bu durum bazı sosyal gruplara yönelik olumsuz algıların oluşmasına yol açabilir (Beland vd., 2015). Diğer yandan, Avrupa'da birçok ülke, II. Dünya Savaşı sonrası dönemde evrensel bir yaklaşımla sosyal refah hizmetleri sunmaya başlamış, sosyal içerme ve dayanışma üzerine odaklanmıştır. Ancak ABD, belirli gelir ve ihtiyaç seviyelerine göre hizmet sunarak, kişisel sorumluluğu ön plana çıkaran bir refah devleti anlayışını sürdürmekte ve bu yüzden uzun süreli bakım hizmetleri de benzer bir ideolojik temele dayanmaktadır. Amerikan sosyal refah sistemi, piyasa merkezli liberal refah modeli ile diğer gelişmiş ülkelerin sosyal refah sistemlerine kıyasla daha az cömert ve kapsamlıdır (Beland vd., 2015).

ABD ve Almanya Örneğinde Refah Devleti Geleceği Perspektifleri

Refah devleti geleceği, Almanya ile Amerika Birleşik Devletleri gibi refah devleti modellerine sahip ülkeler açısından farklı perspektifler sunmaktadır. Amerika Birleşik Devletleri, liberal sosyal refah modeline dayanan bir yaklaşıma sahiptir. Bu modelde, sosyal refahın sunumu büyük ölçüde piyasa dinamikleri ve özel sektöre bırakılmıştır. Ancak, son yıllarda artan eşitsizlik ve sosyal adaletsizlikler, Amerika Birleşik Devletlerinde refah devleti politikalarının yeniden gözden geçirilmesini ve değiştirilmesini gerektirmektedir. Özellikle eğitim ve sağlık hizmetleri gibi temel alanlarda yaşanan sorunlar, refah devleti modellerinin sürdürülebilirliği konusunda endişeleri artırmaktadır. Bu bağlamda, Amerika Birleşik Devletleri'nin refah devleti geleceği, daha kapsayıcı ve evrensel bir sosyal güvenlik ağına doğru evrilme ihtiyacını yansıtmaktadır (Swearingen, 2023).

Amerika Birleşik Devletleri'nin refah devleti geleceği, yaşlanan nüfusun etkileriyle şekillenmektedir. Artan yaşlı nüfus, sağlık hizmetleri ve sosyal güvenliğe olan talebi yükseltmekte ve buna bağlı biçimde sosyal güvenlik sisteminin üzerinde baskı oluşturmaktadır. Gelecekte, yaşlı nüfusun ihtiyaçlarını karşılamak için sosyal hizmetlerin ve sağlık hizmetlerinin yeniden yapılandırılması gerekebilir. Teknolojik ilerlemeler ve küreselleşme, Amerika Birleşik Devletleri'nin işgücü piyasasında sürekli bir değişimi tetiklemektedir. Gelecekte, otomasyon ve yapay zekâ gibi faktörler işgücü talebini değiştirecek ve bazı sektörlerde işsizliği artırabilecektir. Refah devleti politikaları, işgücü piyasasındaki bu değişimlere uyum sağlamalı ve işsizlikle mücadele için etkili önlemler almalıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nin refah devleti geleceği, sağlık hizmetlerine erişim konusundaki eşitsizliklerle ilgilidir (Çılığın, 2022). Yetersiz sağlık sigortası ve yüksek sağlık harcamaları, birçok Amerikalı için sağlık hizmetlerine erişimi kısıtlamaktadır. Gelecekte, sağlık hizmetlerine erişimi genişletmek ve sağlık sigortası kapsamını genişletmek için politika reformlarına ihtiyaç duyulacaktır. Amerika Birleşik Devletleri'nin refah devleti geleceği, mesleki gelişim ve eğitim fırsatlarına

dayalı olarak da şekillenecektir. Gelecekte, teknolojik ilerlemelere uyum sağlamak için sürekli mesleki becerin geliştirilmesi ve eğitim programlarına yatırım yapılması gerekecektir. Bu, işgücünün rekabetçi kalmasını sağlayacak ve refah devletinin sürdürülebilirliğini artıracaktır. Amerika Birleşik Devletleri'nin refah devleti geleceği, sosyal güvenlik sisteminin sürdürülebilirliği üzerine odaklanmalıdır. Artan emeklilik maliyetleri ve sağlık harcamaları, sosyal güvenlik sisteminin finansal geleceğini tehdit etmektedir. Gelecekte, sosyal güvenlik reformları ve vergi politikalarıyla sistemlerin sürdürülebilirliği sağlanmalıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nin refah devleti geleceği, sosyal adalet ve eşitlik ilkeleri etrafında şekillenmelidir. Gelir eşitsizliğini azaltmak, dezavantajlı grupların korunmasını sağlamak ve toplumsal fırsat eşitliğini artırmak için refah devleti politikaları güçlendirilmelidir. Bu, toplumsal kohesiyonu artırarak sosyal istikrarı sağlayacaktır (Yay ve Taşdelen, 2021).

Almanya ise, muhafazakar-korporatist refah modeline dayanan bir yaklaşıma sahiptir. Bu modelde, sosyal refahın sunumu özellikle aile dayanışmasıyla sosyal sigorta üstüne kurulmuştur. Ancak, Almanya da demografik değişimler ve ekonomik zorluklar gibi faktörler nedeniyle refah devleti politikalarını yeniden değerlendirmek zorundadır. Özellikle yaşlı nüfusun artması ve işgücü piyasasındaki değişimler, Almanya'nın sosyal güvenlik sistemlerini daha sürdürülebilir hale getirmesi gerektiğini göstermektedir. Bu durum, gelecekte Almanya'nın refah devleti politikalarında daha çok uyum sağlama ve esneklik gereksinimini ön plana çıkarmaktadır (Kalkan, 2022).

Almanya'nın refah devleti geleceği, nüfusun yaşlanmasıyla yakından ilişkilidir. Doğum oranlarında yaşanan düşüş ve yükselen hayat beklentisi, Almanya'nın sosyal güvenlik sistemlerini ve sağlık hizmetlerini yeniden yapılandırma ihtiyacını ortaya koymaktadır. Gelecekte, daha fazla yaşlı nüfusa bakım sağlamak için sosyal hizmetlerin ve sağlık hizmetlerinin yeniden düzenlenmesi gerekebilir. Teknolojik ilerlemeler ve küreselleşme, işgücü piyasasında sürekli bir değişimi tetiklemektedir. Almanya'nın refah devleti geleceği, işgücü piyasasındaki bu değişikliklere uyum sağlayarak işsizliği azaltmaya ve iş güvencesini artırmaya odaklanmalıdır (Ayabakan, 2022). Ayrıca, gelecekteki işgücü taleplerine uygun mesleki beceri geliştirme programlarıyla eğitime yatırım yapılması gereklidir. Son dönemlerde yükselen göç dalgaları, Almanya'nın refah devleti geleceğini etkilemektedir. Göçmenlerin entegrasyonu ve işgücüne katılımı, sosyal refah sistemlerinin sürdürülebilir olması açısından kritik öneme sahip olmaktadır. Gelecekte, göç politikaları ve entegrasyon programları, toplumun çeşitliliğine uygun olarak geliştirilmelidir. Refah devleti hizmetlerinin finansmanı, Almanya'nın gelecekteki refah devleti perspektifleri açısından önemli bir konudur. Yükselen sağlık harcamalarıyla emeklilik maliyetleri gibi etkenler, kamunun harcamalarını yükseltmekte ve bütçenin üstünde ciddi baskı meydana getirmektedir. Buna bağlı olarak, vergi politikaları ve sosyal güvenlik sistemi reformları, refah devleti hizmetlerinin sürdürülebilir finansmanını sağlamak için ele alınmalıdır. Almanya'nın refah devleti geleceği, sosyal eşitlik ve adalet ilkeleri üstüne inşa edilmelidir. Gelir eşitsizliğini azaltmak ve dezavantajlı grupların korunmasını sağlamak için refah devleti politikaları daha da güçlendirilmelidir. Bu, toplumsal kohesiyonu artırarak sosyal istikrarı sağlayacaktır. Gelecekteki refah devleti perspektifleri arasında çevresel sürdürülebilirlik de önemli bir yer tutmaktadır. Almanya'nın çevre politikaları ve yeşil ekonomiye geçiş süreci, refah devleti hizmetlerinin çevre dostu ve uzun vadeli olmasını sağlamalıdır. Bu, gelecek nesillerin refahını ve çevreyi korumak için hayati öneme sahiptir (Swearingen, 2023).

Toparlamak gerektiğinde, Almanya ile Amerika Birleşik Devletleri gibi refah devleti modellerine sahip ülkelerde, gelecekte refah devleti politikalarının daha kapsayıcı, sürdürülebilir ve adaletli olması gerekliliği vurgulanmaktadır. Bu, ekonomik, demografik ve sosyal değişimlere uyum sağlayacak şekilde refah devleti modellerinin yeniden yapılandırılmasını ve güçlendirilmesini gerektirmektedir. Bu süreçte, kamu-özel sektör işbirliği, sosyal sigorta sistemlerinin yeniden düzenlenmesi ve eğitim alanlarına daha çok yatırım yapmak gibi politika önlemleri ön plana çıkmaktadır.

Sonuç

Bu çalışma, Almanya ile Amerika Birleşik Devletleri gibi refah devleti modellerine odaklanarak refah devletinin geleceği üzerine bir perspektif sunmayı amaçlamıştır. Her iki ülkenin de refah devleti politikaları, pratikleri ve perspektifleri incelenerek, gelecekte karşılaşılabilecekleri zorluklar ve potansiyel gelişim alanları değerlendirilmiştir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, refah devletinin geleceği özellikle demografik değişimler, işgücü piyasasındaki değişimler, sağlık hizmetlerine erişim ve sosyal güvenlik sisteminin sürdürülebilirliği gibi faktörler üzerinden şekillenmektedir. Artan yaşlı nüfus, sağlık hizmetlerine erişimdeki eşitsizlikler ve işgücü piyasasındaki belirsizlikler, Amerika Birleşik Devletleri'nin refah devleti politikalarının gelecekte karşılaşılabileceği önemli zorluklardır. Ancak eğitim ve mesleki gelişim fırsatlarıyla sosyal adalet ve eşitlik ilkelerine odaklanarak, Amerika Birleşik Devletleri'nin refah devleti geleceğinin daha kapsayıcı ve sürdürülebilir olması mümkündür.

Almanya'da ise refah devleti modeli, daha korporatist ve evrensel bir yaklaşıma dayanmaktadır. Almanya'nın refah devleti geleceği, özellikle demografik değişimler, sağlık hizmetlerinin finansmanı, işgücü piyasası reformları ve sosyal adalet ilkeleri üzerinden şekillenmektedir. Artan yaşlı nüfus ve sağlık harcamaları, Almanya'nın refah devleti politikalarını etkileyen anahtar faktörlerdir. Ancak sosyal güvenlik sisteminin sürdürülebilirliği ve sosyal adalet ilkelerinin güçlendirilmesiyle, Almanya'nın refah devleti geleceğinin daha adil ve kapsayıcı olması mümkündür.

Sonuç olarak, Almanya ile Amerika Birleşik Devletleri örneğinde refah devletinin geleceği, demografik, ekonomik ve sosyal değişimlerin etkisiyle şekillenecektir. Her iki ülke de refah devleti politikalarını ve pratiklerini güçlendirerek, sosyal adalet, eşitlik ve sürdürülebilirlik ilkeleri doğrultusunda daha kapsayıcı bir gelecek inşa etme potansiyeline sahiptir. Bu çalışma, refah devletinin önümüzdeki dönemde karşılaşılabileceği zorlukları anlamak ve etkili politika önerileri geliştirmek için bir temel oluşturmayı amaçlamıştır.

Kaynakça

- Aksoy, T. (2016). Ekonomik Bir Sistem Olarak Refah Devleti. *Sakarya İktisat Dergisi*.
Yay, S., & Taşdelen, (2020). Sosyal Refah Devleti: Amaçlar Ve Araçlar. *Sosyal Refah Devleti*, 31.
- Andersen, G. E. (2016). Multidimensional Redistribution in Welfare States.
- Ayabakan, B. Ç. (2022). Ücretsiz Bakım ve Kadın Yoksulluğu İlişkisi Perspektifinde İtalya ve Almanya. *Sgd-Sosyal Güvenlik Dergisi*, 12(1), 151-166.

- Béland, D., Howard, C., and Morgan, KJ. (Eds.). (2015). The Oxford handbook of US social policy. Oxford University Press.
- Çağlar, T. (2015). Yaşlılık ve Bakım Sigortası: Almanya Örneği. *Toplum ve Sosyal Hizmet*, 26(1), 205-222.
- Çılğın, T. (2022). Refah Devletlerinin Covid-19 Sürecinde Uyguladıkları Sosyo-Ekonomik Destek Politikaları: Almanya, Amerika Birleşik Devletleri, Danimarka Ve İsveç Örnekleri. *Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 4(1), 2-39.
- Erdal, S. (2012). Küreselleşme Sürecinde Refah Devleti Açısından İsveç Modelinin Değerlendirilmesi. *Yüksek Lisans Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İzmir*.
- Eser, B., Memişoğlu, D., & Özdamar, G. (2011). Sosyal Siyasetin Üretilmesi Sürecinde Refah Devletinden Neo-Liberal Devlete Geçiş: Devletin Kamu Hizmeti Sunma İşlevinin Değişimi. *Süleyman Demirel Üniversitesi İİBF Dergisi*, 16(2), 201-217.
- Gümüş, A. T. (2010). Sosyal Devlet Anlayışının Gelişimi ve Dönüşümü. *Selçuk Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi*, 18(2), 117-158.
- Gümüş, İ. (2018). Tarihsel Perspektifte Refah Devleti: Doğuş, Yükseliş Ve Yeniden Yapılanma Süreci. *Journal Of Political Administrative And Local Studies*, 1(1), 33-66.
- Gümüş, İ. (2020). Esping-Andersen Ve Refah Rejimi Tartışmaları: Teorik Bir Değerlendirme. *Ekonomi Maliye İşletme Dergisi*, 3(1), 101-117.
- Igl, G., & Klie, T. (2007). *Das Recht der aelteren Menschen*. Baden Baden: Nomos.
- Kalkan, M. (2020). Almanya'da Sosyal Politika-Sosyal Devlet. *Düşünce Ve Toplum Sosyal Bilimler Dergisi*, (3), 167-170.
- Keck, W. (2012). *Die Vereinbarkeit von haeuslicher Pflege und Beruf*. Berlin: Huber.
- Keyder, Ç., ve Buğra, A. (2006). Sosyal politika yazıları. İletişim Yayınları.
- Koçak, O., Ersin, K. A. V. İ., & Muharrem, E. S. (2017). Bilgi Toplumu Perspektifinde Refah Devleti: Finlandiya Modeli. *Yalova Sosyal Bilimler Dergisi*, 7(13), 48-75.
- Koray, M., & Topçuoğlu, A. (1995). *Sosyal Politika*. Ezgi Kitabevi, Bursa.
- Luhmann, N. (2002). *Refah Devletinin Siyaset Teorisi*. (Çev. M. Beyaztaş). Bakış Yayınları, İstanbul.
- Özdemir, S. (2007). *Küreselleşme Sürecinde Refah Devleti*. İstanbul Ticaret Odası.
- Özkır, M. C. (2022). Refah Devleti Anlayışının Gelişimi, Dönüşümü Ve Geleceğine Yönelik Bir İçerik Araştırması: Ab Ve Oecd Üzerinden Bir İnceleme. *Uluslararası İlişkiler Ve Diplomasi Dergisi*, 5(2), 24-37.
- Rosanvallon, P. (2004). *Refah Devletinin Krizi*. (Çev. B. Şahinli). Dost Kitabevi Yayınları, Ankara.
- Schmidt, J. (2012). *Struktur und Dynamik von Sozialausgaben*. <http://www.bpb.de/politik/grundfragen/deutsche-verhaeltnisse-einesozialkunde/138831/struktur-und-dynamik-von-sozialausgaben?p=all>
- Serter, N. (1994). *Devlet Görevlerindeki Gelişmelerin Sonucu Olarak Sosyal Devlet*. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Yayını.

- Swearinger, H. (2023). Sosyal Politikaya Giriş. Tahsin Barış Değer (Ed.), Dezavantajlı Yaşlılar ve Sosyal Politika (ss. 1. 18). Ankara: Nobel Yayıncılık.
- Şanlıoğlu, Ö. (2011). Sosyal Refah Devletinin Dünü, Bugünü Ve Geleceği: Almanya Örneği. 12-55.
- Turner, BS. (1990). Outline of a Theory of Citizenship. *Sociology*, 24(2), 189-217.
- Yay, S., & Taşdelen, (2021). Sosyal Refah Devleti: Amaçlar Ve Araçlar. *Sosyal Refah Devleti*, 31.